

Besseney Zoltán/Papp György
Opel Astra GTC CDTi, N/3

Így láttam belülről..., avagy az első (hivatalos) hazai siker

EGY-EGY KÖR
VÉGÉRE MÁR TÖBB
KILOGRAMM FÖLD
RAKÓDOTT
A FELNIKRE

Kellemes, prezentációs időszakokat követően, amely csupa pozitív dolgot hozott (főtárogatóknak, az Opel komolyabb szerepvállalása mellett új szponzorral, az Agip Hungáriával és a BluDiesel-lel gazdagodtunk, Astránk pedig megkapta a tavaly elmaradt fejlesztéseket), már rajtunk volt a sor, bizonyítanunk kellett. Nos, ettől persze már egy héttel a verseny előtt gyomoridegem volt, hiszen a 18 fős N/3-as mezőnyben nagyon komoly nevek sorakoztak, több korábbi bajnokkal és a 2007-es első helyezett Suba testvérekkel. A verseny előtti héten ráadásul a pihenésünket, valamint a tréninget több kellemetlen esemény is megzavarta, ezért nagyon szerettem volna már túllenni az első szakaszon, hogy egyáltalán lássam, mire vagyunk képesek a hazai N/3-as mezőnyben. Tavalyi Szlovákiában aratott kategóriagyőzeleink roppant fontos állomásai voltak törekvéseinknek, de azt nem tudhattuk, hogy a jóval erősebb hazai mezőnyben ezek az eredmények milyen realitással állják meg helyüket.

Az első gyorsaságira sikerült azonnal elgumizni magunkat, hiszen slick abroncsokkal mentünk ki, és sajnos eleredt az eső. Szerencsére a kategóriatársak hasonlóan rosszul döntöttek, így legalább ezzel nem volt gondunk, mindenkinek egyformán kellemetlen volt a helyzete. Ennél már csak az volt kellemetlenebb, amikor a táblán megláttam, hogy Suba Egon húsz másodperccel vert meg. A negyedik időnk perze a csapatutasítás szerinti óvatosságot betartva, nem is volt annyira rossz, sőt lemaradásunk sem volt nagy a többiekkel szemben, na de a 20 másodperc..., annak azért nem örültem. A második szakasz a híres zagyarónai volt, amelyen még ebben az irányban sosem mentem. Ezen a pályán szerencsére száraz volt a felület, így sikerült megnyerni az első gyorsaságinkat itthon is a dízel kocsival, amellyel hátrányunkat is jelentősen csökkentettük. A harmadik szakaszt viszont számunkra egy baleset miatt törölték, s várakozásunk közben tudtam meg, hogy Hadik Andis dobta tetőre a vadonatúj Subarut. Nagyon elkeseredtem, hiszen az Opel Astra dízel versenyautóknak szülőatyja, csakúgy, mint tavaly év elején, idén sem tudott saját versenyzésére koncentrálni, vélhetően ezért hibázott. Szerencsére Papp Gyuri nem csupán kiváló navigátor, valami agyurkáló vénja is lehet, úgy tartotta bennem a lelket.

A második körben gyorsultunk az egerbaktai szakaszon is (volt már rá engedélyem!), de Egon még mindig elképesztően gyors volt. Majd jött újra zagya, ahol legnagyobb ellenfelünk hibázott és kiesett. A mátraalmási szakasz elképesztően kihordásos volt és nagyon féltem tőle már korábban is. Meglepő módon, rendkívül biztonsági és laza autózással is igen szép eredményt értünk el, megvertünk WRC-t és mindössze három darab kétkerékű hajtású kocsit tudott csak gyorsabban leérni, mint a mi kis dízelünk. Simon Jean-Joseph (Citroen C2R2 MAX), Ollé Sándor (Suzuki Swift S1600) és Gyarmati Ariel Suzuki Ignis S1600)...azért, ez nem rossz társaság. Az utolsó körre felkerültek a lámpasorok, és végre élesben is kipróbálhattam új xenon lámpáinkat, amelyeknek remélem még hasznát veszem idén. Az első napot végül megnyugtató 43 másodperces előnnyel zártuk az élen, ami az abszolút sorrend 37. helyét jelentette.

Másnap reggel az első szakasz előtt kiderült, hogy lassú defektes a bal első kerekünk, így Gyuri felhívta a

figyelmem, hogy azzal a kerékkel ne tövezzek, és ha lehet ne is nagyon támasszak rá... :-). Ez nagyjából olyan kérés, hogy ugyan csináljunk már rántottát, de nincsen hozzá csak tojásfehérje! Túléltek, mire kiértünk a szakaszról már csak 1,2 bár nyomás volt az abroncsban és egy szexi kis szög állt ki belőle. Gyorsan kiscseréltük és felemás gumikkal, pótkerék nélkül vágunk neki a további két pályának. Az eredményeink nem voltak rosszak, még előnyünket is sikerült növelni, bár egy ízben az árkot is meglátogattuk egy pillanatra, igaz nagyon kis sebességgel. A verseny végére másfél perces előnyre tettünk szert, és megszereztük első hivatalos győzelemünket az N/3-as kategóriában. Ezzel együtt egy pontot az N csoportban is kaptunk, ami a 45 fős mezőnyt tekintve nem rossz, sőt igazi „jutalom”. Miután az egri futam egyben a szlovák bajnokság része is volt, mi két legyet ütöttünk egy csapásra! A szomszédaink értékelésében a kategóriagyőzelem mellett az abszolút nyolcadik helyen zártuk, amely egyébként pályafutásom eddigi legjobb abszolút eredményét jelenti.

Természetesen sosem feledkezem meg arról, hogy sok-sok ember áldozatos munkája áll mögöttünk, akik nélkül ez a sport nem működik. Remélem Ők tudják, hogy mindig hálásan gondolok rájuk! Köszönöm!

Bzzz

SZERVIZÜNKET MÉG A ROSSZ
IDŐ SEM TÖRTE MEG

A DOBÓ TÉREN NEM VOLTUNK EGYEDÜL!
RENGETEG NÉZŐ KÖSZÖNTÖTTE AZ INDULÓKAT,
MINKET PEDIG CSINOS AGIP LÁNYOK KÍSÉRTEK
FEL A DOBOGÓRA

